Gerardus de Harderwyck: Commentum sex tractatuum Petri Hispani. Add: Tractatus posteriorum Aristotelis. Comm: Gerardus de Harderwyck
[Cologne: Heinrich Quentell], 1488 Seite 69

Octauum dubium

Utrꝝ ista sophismata sint vera corruptū est ge
nerandū ⁊ gn̄andū est corruptū. Solutō sunt
vera nā p̊mum valet istā qꝺ est vel erit corrup
tū est gn̄andū. ⁊ hoc est verꝫ ꝓ altera parte dis//
iūcti. 2ᵒ nō valet istā quod est vel fuit gn̄andū
est corruptū. Sed diceres. p. ꝺr 2ᵒ ꝺe gn̄atione
impossibile est corruptū idē numero redire qꝺ
tn̄ reuertētur si gn̄aret. igit̄ impossibile est ip̄m
gn̄ari igitur corruptū non est gn̄andū. Solu
tio lꝫ. Illud qꝺ est corruptū non est gn̄andum
tn̄ corruptū est gn̄andū. Et iō est magna diffe
rentia inter istas qꝺ est corruptū est gn̄andum
qꝺ est corruptū gn̄abitur. Et iter istas corrup
tū gn̄abitur ⁊ corruptū est gn̄anduꝫ q̄ꝛ prime
due sunt false. scꝺe vere ⁊ sic. p. vult ꝙ h̄ quod ē
corruptum nō potest regn̄ari q̄ꝛ p̄t quod semel
est genitū iterꝫ alia vice gn̄aretur quod est f̄l'm.

¶ Arguitur contra nullū qꝺ est corruptū est
gn̄andū. sed oē corruptū est corruptū igit̄ nul
lum corruptū est gn̄andum. Solutio ꝯceden
da est maior quia ibi p̊mū est. aufert ampliatō
nem illius termini est corruptū ꝓ futuro. Etiā
ꝯceditur minor. sed male infertur q̄ꝛ arguitur
a nō amplo ad amplū. ideo ꝺeb̄ꝫ sic inferri. Igi
tur nihil quod est corruptū est gn̄andum.

Nonum dubium ē

Utrū hoc sophisma sit verꝫ. sortes iuuenis fu
it disputaturus. supposito ꝙ sortes fuit iuue/
nis ⁊ nō senex ⁊ ꝙ nūq̄ꝫ disputauit nec dispu//
tat sed cras disputabit. Solutio sic q̄ꝛ ꝑpter
ampliatōꝫ s̄biectū equiualet isti qui est vel q̇ fu
it sortes iuuenis fuit disputaturꝰ. Sed dice/
res. Quicūqꝫ fuit disputaturꝰ ip̄e disputat vl'
disputabit. vel disputauit. sed sortes iuuenis
fuit disputaturꝰ. ḡ ip̄e disputat. disputabit vl'
disputauit ꝑ cāum. etiā f̄l'm est ꝙ sortes iuue/
nis disputabit. q̄ꝛ equiualet isti q̇ est vel erit
sortes iuuenis disputabit qꝺ totū f̄l'm est ꝑ ca
sum positū. R̄ndent aliq̄ ꝙ sillogismus nō va
let q̄ꝛ s̄b termino distributiuo s̄be. s. q̇cūꝫ s̄bsu/
mitur terminꝰ ꝺe alio p̄dicamento. Aliȷ dicūt
ꝙ est verus sillogismus. Et h̄ sic ońdūt quia i
minori sortes iuuenis ampliat̄ ad p̄tita ⁊ fu//
ra. Ad p̄terita. ꝑpter hoc verbū fuit. Ad futu
ra ꝑpter hoc participiū disputaturꝰ. ⁊ eē̄ lꝫ q̇/
cunqꝫ ampliat̄. ⁊ in ꝯclusione ista sortes iuue/
nis disputauit vel disputat vel disputabit. s̄b
iectū etiā ampliatur ad p̄terita ⁊ futura ꝑpt̄ di
sputauit ⁊ disputabit. igit̄ vꝫ istā q̇ est erit l' fu
it disputauit disputat vel disputabit. qꝺ ē ve
rū. Et sic ꝯclusio est vna cathegorica ꝺe disiun
cto p̄dicato vera. Sed ista hypothetica disiūc
tiua sortes iuuenis disputat. vel sortes iuuenꝭ
disputauit vel sortes iuuenis disputabit ē f̄l'a
q̄ꝛ nulla cathegoricarꝫ seruat ampliatōꝫ q̄ erat
in premissis. vna em̄ amittit ampliationem
in futuro. Alia in p̄tito ⁊ t̄tia vtrūqꝫ. Sꝫ si in
cathegorica ponat̄ ampliatio que erit in p̄mis/
sis ip̄a erit vera. s. qui est erit vel fuit. ⁊ hec sunt
q̄ cōiter moderni ꝺe ampliatōibꝰ terminorꝫ di/
cunt que in multis obuia sūt cōi ꝺoctrīe ātiq̄rꝫ.

Appellatio est acceptio ter/
mini pro re exn̄te q̄ꝛ terminꝰ
p̄cans: non ens nō appellat
vt cesar vel antixp̄s vel chi
mera ⁊c̄: Differt aūt appellatio a p̄cati
one ⁊ suppōe q̄ꝛ appellatio est tm̄ de
re existente sed suppō ⁊ p̄catio sunt taꝫ
pro re existente q̄ꝫ ꝓ re nō existente: vt
antixp̄s p̄t antixp̄m ⁊ supponit ꝓ anti
cristo sed nō appellat hō em̄ p̄t hōiem
⁊ ꝺe natura sua supponit tam pro exi/
stentibus q̄ꝫ pro non existentibꝰ ho/
minibus: Appellat aūt homines exi/
stentes. Appellationum autēꝫ alia est
termini communis vt homo. alia ē ter
mini discreti vel singularis vt sortes:
Terminus singularis idem p̄t suppo/
nit ⁊ appellat scilicet rem existentem vt
petrꝰ vel iohānes. Itē appellationum
termini cōis. alia ē termini cōis ꝓ re in
cōi: vnde qn̄ terminus cōis simplicem
habet suppōꝫ: vt cū ꝺ̄ꝛ hō est sp̄es aīal
est genus ⁊ tunc terminus idem suppo
nit significat ⁊ appellat: vt hō signifi/
cat hōiem in cōi ⁊ supponit ꝓ homīe
in cōi ⁊ appellat hoiem in cōi. Alia āt
est appellatio termī cōis ꝓ suis inferio
ribus: vt qn̄ terminꝰ cōis ꝑsonalē ha/
bet suppōeꝫ. vt cū ꝺ̄ꝛ hō currit tūc hō
nō idē p̄t supponit ⁊ appellat sꝫ p̄t ho
mineꝫ in cōi ⁊ supponit ꝓ ꝑticularibꝰ

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iii-78/0565
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG